

MEDYANIN DEĞİŞMEZLİĞİ HAKKINDA ENGİN KÖKLÜÇİNAR'IN YAZILARI

SUÇLU ARAYAN MEDYA, ARKASINA BAKSIN...

Bizim medya ile işimiz daha bitmedi. Nasıl bitsin kardeşim, içimizde öyle bir yara ki, anlat anlat bitmez...

İçlerinden biri hidayete gelip, içyüzlerini anlatsa bizde rahatlayacağız. Neyse, geçenlerde **Serkan Seymen**, "**Amiral Battı**" isimli kitabında **Can Ataklı'nın** görüşlerini şöyle anlatıyor:

"...Yavuz Donat'a 22 bin dolar verirken bunun yarısını bile bana vermeyen bir Zafer! Hiç olmazsa şunu yap deyince bana "Sen Türkiye'deki profesör maaşını biliyor musun, milletvekili maaşını biliyor musun?" diyen bir adam. Neye ihtiyacı varsa oraya veriyor. Selalattin Duman'a 25 bin dolar veriyor, çünkü arkadaşlık yapıyor onunla; Rauf Tamer'e en az 20 bin dolar verirken şöyle bir durum oluşuyor. Bu benim arkadaşım, ona az versek olur, diğer taraftaki adamı bankanın büyük kredi getiren önemli bir şube müdürü gibi görüyor. Kim? Mesela Yavuz Donat, o zaman ona 22 bin dolar bir de 10 bin dolarlık ev kirası. Ahmet Vardar, polisle ilişkileri çok sağlam. Maaşım düşük tutalım, ama Ahmet Vardar neyden hoşlanır? Ev kirasını verelim, çocuğunun Amerika'daki okul masraflarını ödeyelim..."

Ayrıca **Hıncal Uluç'un** 22 bin dolar, **Ertuğrul Özkök'ün** 30 bin dolar aldığını söylüyorlar.

Ne bileyim, her kafadan bir ses. **Ali Kırca**, kanal değiştirirken 2 milyon dolar almış, **Uğur Dündar** bilmem kaç milyon dolar almış, **Reha Muhtar** ın ölçüsüne dolarlar bile yetmezmiş!

Ben bunlardan anlamam. Böyle söylüyorlar. Ben inanmıyorum.

Bu kadar vatanperver, hamiyetli büyüklerimin, bu denli gaddar davranacaklarını sanmıyorum. Herhalde benim gibi kıskananların dedikodusudur.

Farzedelim ki, gerçek olsun. O zaman ne oluyor? Bakın hesaplayalım:

Bu toplumu yönlendiren ünlü büyüklerimin aylıkları, aldıkları transfer paraları hariç 20 bin, 25 bin, 30 bin dolar Yani 30, 37 ve 45 milyar Türk Lirası. (Bugün 15.08.2001 dolar serbest piyasada 1,5 milyon lira) Yahu kardeşim, asgari ücret 122 milyon lira...

Yani bir **Hıncal Uluç** büyüğüm, 183 adam ediyor! **Selahattin Duman** 201, **Rauf Tamer** 222 ve **Yavuz Donat** ile **Ertuğrul Özkök** büyüklerim de tam 375 adam!..

Demek ki **Uluç** 18, **Tamer** 20, **Donat** ve **Özkök** büyüklerimden de ayrı ayrı 38 manga asker çıkıyor! O halde bu değerli gazetecilerle bir alay, bir tugay kurabiliriz!..

Hele, herkesi asıp kesen, "**Oraya gelirim, yetim hakkı yiyen senin, ağzını yırtarım**" diyen kabadayı şiveli **Ahmet Vardar** büyüğüm, evlatlarını **Amerika'da** yetim değil, öksüz parası ile okutuyor herhalde. Olsun yetim hakkı değil, öksüz hakkı(!).

Bunların içinden **Ertuğrul Özkök** Beyefendi Hazretleri ile edebi terbiyeden uzak yazma alışkanlığına sahip **Ahmet Vardar** büyüğüm hariç, hepsini okumaktan zevk alırım. İyi yazarlar...

Böyle bir eleştiriyi, bana saldırmalarını sağlamak için yaptığımı, ancak bu sayede medyada, istediğim ortamı bulabileceğimi düşünebilirler...

Böyle düşünüyorlarsa aldanıyorlar. Bunlar bilsinler ki, kendi emrinde çalışan meslektaşlarımızın

çoğunluğu benim duygularımı taşıyor.

Türkiye Gazetesi'nde Allah, Peygamber, İslam adına ahkam kesenler, çalışanların maaşlarını aylarca vermiyorlar, sonra da imandan, doğruluktan söz edip, Amerikan pasaportunu cebe koyup ülkeden vınlıyorlar. (Yalan değil bende şahidim.)

Yahu böyle vicdan olur mu?

Şimdi biz bunları yazınca kötü mü oluyoruz? Bunların rezilliğini çok insan biliyor. Ama söylemiyor. Söyleyemiyor. Biri sağcı ayağıyla soyuyor, öbürü solcu ayağı ile...

“DAİMA GERÇEĞİN SAVUNUCUSU OL. SENİ TAKDİR EDEN OLMASA BİLE, VİCDANINA KARŞI HESAP VERMEKTEN KURTULURSUN.”

Fakat görüyorsunuz, para nasıl vicdanı örtüyor. Hele çil çil yeşil olursa!..

Milletin karnı aç olsun, yeter ki medya doysun... Ehh, hesabı alacak kimse de yok...

Savcı onlar, yargıç onlar, tanık da onlar!

Ayrıca, bu astronomik rakamları ben söylemiyorum. Kendi arkadaşları söylüyor. Ben hesabı, ülke gerçeklerine ve asgari ücrete göre yaptım. Herhalde züğürtlükten. **“ZENGİNİN PARASI, ZÜĞÜRDÜN ÇENESİNİ YORARMIŞ...”**

Yorarmış ama şunu da unutmayalım.

“BİR ÇİVİ, BİR NALI DÜŞÜRÜR.

BİR NAL, BİR ATI DÜŞÜRÜR.

BİR AT DÜŞERSE, BİR YİĞİT DÜŞER.

BİR YİĞİT DÜŞERSE, BİR ORDU BOZULUR...”

Niye bozulduk anlıyor musunuz?

(Şimdiki zamanda çok şey değişti mi?)

BÜYÜK KÜLTÜR HÂZİNEMİZ ‘TELEVOLE’LER...

Bu televoleler, zaten yarım olan aklımıza bir vole attılar ki; sormayın gitsin.

Televoleli kanallar ve televole artık bir yaşam biçimimiz oldu. Kentli bir Türk'ün günlük hayatında yemek, trafik, dolar ve televole var.

Sabah uyanınca ekmek paramızı nasıl kazanıp hayatımızı devam ettireceğiz var, hadi hayatımızı devam ettirdik de, bu trafikte işe nasıl gideceğiz, hadi işe gittik de kazancımız ve gelirlerimiz lira ile ama kiralara ve belki de çok yakında fırıncıdan aldığımız ekmek dolara endeksli. Aklımızda hep doların dalgalanması var. Hadi bunu da aştık, diyelim.

Akşam TV'lerde, ülkemizi yönlendiren büyük (!) medyada önce kavga eder gibi haber sunanlar ve de arkasından hayatımızın en büyük parçası televoleler.

Kim, kimin altına yattı?

Nasıl yattı?

Belki de üste çıktı.

Yoksa merdiven altında eski sevgilisine mi gösterdi?

Donu ne renk?!

Ayakkabısının topuğu kimin poposunda. Hangisinin sutyeni **Wagner**, hangisinininki **Vakko**? Niçin göbeğini az açtı, puanı 3. Aaa memesinin ucunu gösterdi, 10 üzerinden 9. (Öbürünü de açsa idi o zaman 10 üzerinden 20)

Ve bu suretle, ülkenin ihracatının düşük olmasına **Leyla'nın** önüne her çıkanla yatmasının sebep olduğunu, eğitim sistemimizdeki aksaklığın; **Bülent** ile **Sema'nın Paper-Sun** da yemek yerken makarnanın içinden böcek çıkmasından kaynaklandığını ve de **Sedefin** diş macununun kapağını vidalı yerden açacağına kolayına geliyor diye çıt çıtlı yerinden açtığı sonra da aralık bıraktığı ve de bu yüzden tüpün içindeki macunun kuruduğu, onun için de **"Ulan sizin mankenleriniz bile, dişmacunun macununu, nasıl kullanacağını bilmiyor"** diyerek **Avrupa Birliği** ne asla bizi almayacaklarını öğrenmiş oluyoruz.

Benim en çok merak ettiğim, Demet'in ayakkabı numarası, **Ebru'nun** gece kaç defa çişe kalktığı ve **Faruk'un** orta parmağının kaç santim olduğudur. Her akşam heyecanla bekliyorum, fakat hâlâ söylemediler. Çünkü biliyorsunuz, bunlar program içinde 100 defa bir şeyi anons edip, 1 kerre gösteriyorlar. Ben inanın şu programları ve de içinde en çok merak ettiğim konuları kaçırırım diye, bazen altıma kaçırıyorum!

Hey yarabbim! Aklımıza sahip çık. Her türlü rezillik, sululuk, cıvıklık, kepezelik bunlarda. Bu gariban toplumun sorunları dizboyu değil, boyunboyu olmuşken, hangi makul sebeple bunları yayınlıyorlar. Tek makul sebep var:

Toplumu dejenere etmek!..

Zaping yaparak kanalları değiştiriyorsun da, kanal içinde zaping yaparak sunucuyu veya program yapımcısını değiştirebiliyor musun acaba?

Magazin, kesinlikle medyanın önemli bir bölümü. Edebinle ve yine kararında. Yakışan da bu değil midir?

Shakespeare'nin şu sözünü unutmayın.

"ERGEÇ BİR GÜN GELİR, ZEVK KENDİNİ ÖDETİR."

Medya'nın gücü bakan, başbakan, siyasi parti lideri, değiştirmeye yetiyor da, kendi içinde otokontrol veya işbirliği ile bu toplum bireylerini yüceltmeye, onları eğitimle çağdaş düzeye getirmeye yetmiyor mu?

Yeter, yeter de, sonra cebe para kalmaz. O zaman yatlara nasıl binerler, nasıl villalarda kalırlar, nasıl özel uçaklarla Fransız şarapları getirirler, nasıl çiftlik evlerinde Dallas hayatı yaşarlar?!

Vurun abalıya...

YALAN SÖYLÜYORLAR, EN DEMOKRAT ÜLKE BİZİM Kİ...

Marmara Grubu Vakfı olarak Bir Ordu Komutanı tebriğe gittik, **O anlattı.**

Bir arkadaşı İsviçre'de gezerken, bir bakıyor ana cadde de kızılca kıyamet. Banka soyuluyor. Polisler, yüzü maskeli soyguncular, pat pat silah sesleri, sirenler, ambulanslar, kurşunlardan yaralanmış insanlar, bir felaket. Her taraf ana baba günü. Cadde mahşer yeri.

Akşam o kanal, bu kanal gördüğü faciayı arıyor, hiçbirinde yok. Sabah bir İsviçre'n arkadaşına olayı anlatıyor; "Ne tv'lerde, ne de gazetelerde hiç haber yok, niye?" diyor. Arkadaşı yanıtlıyor. "Biz aptal nuyuz? Dünyanın bütün parası İsviçre bankalarında. Biz böyle bir kaynağı, riske atar mıyız?"

Aynı bizim medya (!). Ruhsuz medya.

Bir zamanlar üç beş işsiz güçsüz takımı, İstiklal Caddesi'ne kümelenmiş "cumartesi anneleri" adı

altında bir numara ile bağırıp, çağırıyorlar.

Yolum oralara düştükçe bir bakıyorum, “cumartesi anaları”ndan çok medya ordusu. Bağırın, çağırın 15-20 kişi, kameraman, muhabir, fotoğrafçı 50 kişi. Ve hepsi her kanalda arzı endam ediyorlar. Hele şaşırıpta polis birine bir cop indirsin, o zaman seyreyle gümbürtüyü...

İnsan hakları, demokrasi, hürriyet, faşist polis...

Medyamız anarşi ile mastürbasyon yapıyor.

Hele **Reha Muhtar** mı nedir, bir haber okuyor. Haber mi okuyor, dayak mı atıyor anlamıyorsun. Ağzından köpükler çıka çıka ve özellikle kan, barut, ceset, vahşet varsa bir şeyi bin kere göstere göstere rahatlıyorlar.

Bir de ses tonu var ki, Allah muhafaza, sanki biri gelmiş haber okurken adamı arkadan hançerliyor.

Yahu en sakın adam, O'nun sesini duydu mu adrenalini yükselir.

Böyle medya olur mu? Milletlerin ülkelerin dokunulmayacak değerleri vardır, manevi ve müşterek menfaatleri vardır.

Amerika yerle bir oldu. Bir kopmuş kafa, kol, bir yanmış ceset gördünüz mü?

Hangi İngiliz gazetesinde **İRA** terörünün başarısını okursunuz.

“BİZDE DE AKŞAMA SABAHA;

APO’NUN BAŞYAZI YAZDIĞINI GÖRÜRSEM, BEN HİÇ ŞAŞIRMAM.”

Sizi bilmem...

Bu ülke, konusu komşusu ile zaten, dinamit sandığının üstünde oturuyor. Dıştakiler kolay da en zor içimizdekiler.

Bizim hiç sırrımız yok.

Olsa bile. Ertesi sabah medyada.

Bunu açıklarken de gazetecilik yaptık sanıyorlar.

Ve geri zekalılara eğitim verir gibi, bir şeyi bin defa tekrarlayarak. Artık “ööö” deyinceye kadar.

Koca Aptallar...

Hız. Ebubekir;

“MAL CİMRİLERDE, SİLAH KORKAKLARDA, KARAR DA ZAYIFLARDA OLURSA, DÜZEN BOZULUR.” demiş.

Sanki bizim medyayı yönetenler için söylemiş.

Karar veren onlar da...

BÜYÜK, ÇOK BÜYÜK MEDYA, AMA ÇIPLAK MEDYA...

Bende kuyruk acısı mı ne var, anlamıyorum? Bu dev medyaya bir türlü ısınamadım. Herhalde kıskançlıktan...

Adamlar da çiftler çiftler gazeteler, çiftler çiftler televizyon kanalları, onlarca dergiler falan filan.

Sen kalk Babil’de poponu yırt, bir mok olma! Dün Babil’den geçerken ceket (tabii o zaman ceketleri varsa, veya ceket giyme terbiyesi almışlarsa) düğmelerini iliklemek zorunda kalanlar, bugün ülkeyi yönetenlere hükmedip, kendi çıkarları doğrultusunda, bir **Türkiye** yaratıyorlar!

İsterlerse bir siyasi parti liderine çamur, diğerine gül atabiliyorlar.

Rüzgar onların istediği yönde esmezse, bunlar yalnız meteoroloji bakanlarını değil, mevsimleri bile

değiştirebiliyorlar...

İktisat Fakültesi Öğretim Üyesi olan **Prof. Dr. Ömer AKSU** hocamdan, **Akkan'a** söylerken işitmiştim.

Başkent'te bir resepsiyonda **Amerikan Büyükelçisi "Sizin medyanıza, dünyanın hiçbir demokrasisi dayanamaz"** demiş...

Büyükelçi farkında değil, o bizim medyamız değil, o onların medyası...

Kendi dünyaları.

Zaten çıkarları oldu mu, bir düşüyorlar ki birbirlerine, ne yatlarına yabancı bayraklar çektikleri kalıyor, ne de yaptıkları usulsüzlükler. Hemen kirli çamaşırlar ortaya seriliveriyor. Sonra araya birileri giriyor, bir bakıyorsunuz kolkolalar...

Bu dünya hâli böyle işte... Daha doğrusu bizim medyanın hâli böyle...

"BİR İNSANIN SOYUNDA ASALET OLMADI MI, EVRENİN TACINI GİYSE ÇIPLAK KALIR..."

Montaigne'nin bu güzel sözü, şu eski ve yeni medyayı ne kadar güzel ifade ediyor.

Eskilerin asaleti şimdikilerde olmadığı için, altından pelerinler içinde, alınlarına pırlantalar da yapıştırsalar, yine de kıçları ve göbekleri açıkta ve çıplak kalıyor!..

Bedii Faik, (ki bir simgedir. Kılığı kıyafeti, nezaketi, asaleti, bilgisi, kalemi ile ve yanında çalışan işçisinin maaşını gününde vermek için arabasını yok pahasına satmasıyla) en son "MATBUAT BASIN ve derkeen... MEDYA" kitabında bakın ne diyor:

"... İkinci savaş sonu demokrasiye başlayış devri Bablâli'sinde otomobili olan gazete sahihi ya altıdır ya yedi. Yunus Nadi Bey'in vardı, iki oğlunun vardı, Asım Us'un vardı, Necmettin Sadak'ın vardı. Ethem İzzet Benice'nin o bahsettiğim 946 dağıtımında ancak olabildi. Son Posta 'nın üç ortağından hiçbirinin henüz yoktur. Tasvir 'in iki ortağından hiçbirinin yoktur. Vatan'da Ahmet Emin Yalman'ın emrindeki araba da otomobilci olan kardeşinin tahsisi idi. Kâzım Şinasi'nin yoktu, Halil Lütfi'nin yoktu, Cemalettin Saraçoğlu 'mut yoktu...

Bunları ne yermek, ne de yüceltmek için sıralıyorum. Arabayla, maddi varlıkla, manayı ne çıkarabilir ne de düşürebilirsiniz. Sadece devrin gerçeklerini eksiksiz söylemek endişesi beni bunları anlatmaya zorluyor.

1950'den sonra bir Halil Lütfi hariç, o da tabiatı gereği hariç, hepsinin arabası olmuş ve sonra yeni yetme bizlerin de birer ikişer olmuştur da, manalarımız mı değişip yücelmiştir? Yooo... Neysek oyduk ve devrin şartları, çalışmalarımızın payı, şanslarımızın ve fırsat değerlendirmelerimizin sonucu olarak, bir şeyler kazanabildikse, bunlardan bir tekini dahi birbirimizle yarışımının aracı yapmadık! Hiçbirinden ille çok daha fazlasını ve yükseğini istemenin muştasını da yemediğimiz gibi!...

Ben yedi sekiz yılı, yeni deyimiyle fikir işçisi, ondan sonra 25 yılı gazete sahipliği ve daha sonraki yılların bir kısmını yine fikir işçiliğinde geçen yarım yüzyılı çoktaaan aşmış gazetecilik hayatımda, çok varlıklı olmakla övünen ve hep buna çalışan veya kendinden çok varlıklıya hasedinden çatlayarak bakan patron tipini ancak şu medya devrinde gördüm!

Tabî bir de karşısı var, Saraçoğlu Şükrü Bey 'den Recep Peker'e, Şemsettin Günaltay'dan Nihat Erim'e ve hepsinin üstünde İnönü'den ihtilale, ihtilalden Demirel'e kadar pek çok hükümetten hiçbirinde, ülkeyi fonlarla idare etme furyasına girmeyi ve buna hazır başlamışken, bir de "MEDYAYI KALKINDIRMA FONU" yaratarak orada da yârân üretelim hovardalığına dalmayı da görmedim!..."

Biz gördük **Bedii Ağabey**, biz gördük. Hem seni, hem **Erol Ağabey** i, **Haldun Ağabey** i hem de diğerlerini...

Ne hazin ki, sonra da bunları ve bunların genel yayın müdürlerini gördük. **“Genel Yayın Müdürü”** makamını, banka genel müdürü sananları, **“Başyazar ve Yazarlığı**, bakanlıklarda iştakipçiliği olarak algılayanları gördük.

Sizden sonra, bunları görmek; okyanustan sonra, akvaryuma değil de kavanoza girmeye benziyor.

Haşan Ali Yücel, Kızılay'da yürürken bir öğrencisine rastlıyor. Öğrenci hocasının elini öptükten sonra soruyor:

"Hocam, nereden geliyorsunuz?"

Yücel yanıtlıyor:

“Atatürk'ün sofrasından...”

Öğrencisi, **“Hocam hana Atatürk'ü biraz anlatır mısınız çok merak ediyorum”** deyince, Haşan Ali Yücel, gülüyor.

“Neyini anlatayım oğlum. Adam minare, biz maydanozuz-..”

İşte **Bedii Ağabey**, siz minare, onlar maydanoz...

Kaynak:

Engin KÖKLÜÇİNAR, Parasız Kitap, (Yeni Gün) 2001, İstanbul